

หมาป่า กับ หมาจิ้งจอก ในป่าสูงแห่งหนึ่งนั้น เมื่อมันได้สาบานตัวเป็นเพื่อนตาย ไม่ทำอันตรายต่อกันและช่วยกันทำมาหากิน โดยหมาจิ้งจอกมีหน้าที่ไล่ต้อนสัตว์ป่าที่จะมาเป็นอาหาร ส่วนหมาป่าร่างใหญ่ ก็คอยจับสัตว์ป่าเหล่านั้น แล้วแบ่งกันกินอย่างอึดหนำสำราญทุกวันไป สมเป็นเพื่อนตายโดยแท้

แต่อยู่มาไม่ช้าไม่นาน ก็ถึงฤดูกาลอันบังเกิดความแห้งแล้งกันดารทั่วไปในป่านั้น บรรดาสัตว์ป่าทั้งหลายเดือดร้อนเหลือประมาณ เพราะอาหารหายากยิ่งขึ้นทุกวัน หมาป่า กับหมาจิ้งจอกนั้น ถึงกับอดอาหารสองวันสามวันบ่อยๆ ตลอดมา

ในที่สุดหมาป่าไม่สามารถทนไหวได้ จึงกระโจนเข้ากัดหมาจิ้งจอก เพื่อนตายของมันเพื่อหวังกินเป็นอาหารจะได้พ้นจากความตายเพราะไม่มีอะไรจะกิน หมาจิ้งจอกก็ดิ้นร้องขึ้น ก่อนจะกลายเป็นอาหารของหมาป่า ว่า...

"เจ้าเพื่อนตายของข้า คำสาบานของเจ้าเอาไปทิ้งเสียที่ไหนเล่า?"

"เจ้าหน้าใจ เจ้าเคยเห็นคำสาบานหรือไหน...

ใครบอกเจ้าว่าโลกนี้มีคำสาบาน

คำสาบานเป็นเพียงคำพูดเท่านั้น ครั้นพูดออกไปแล้วก็ไม่มีตัวตน

หรือแม้แต่เจ้าก็ไม่มี"

ว่าแล้วหมาป่าก็กินหมาจิ้งจอก เป็นอาหารแก้หิวในมือนั่นเอง

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "ไม่มีคำมั่นสัญญาในหมู่มนุษย์"